

[Steen.]

bedømmer Stillingen saadan, at de Vogne kan man købe. Naar den højtærede Regering i øvrigt vurderer Forholdene saaledes, at der for Tiden skulde foregaa en saadan Omsætning af Automobiler her i Landet, at man maa indføre nye og forhøjede Afgifter ved Omsætningen, maa der vel være saa mange i Handelen, at man kan købe det Antal, det her drejer sig om.

Anderledes stiller det sig med Hensyn til de Skydevaaben, der er omtalt i § 1. Her har vi intet at bemærke til den foreslaaede Fremgangsmaade.

Hvad derimod angaar de Vogne, der tænkes paa i § 2, er det jo ganske akutte, uforudselige Situationer, det drejer sig om, og der er det rimeligt og nødvendigt, at man faar Bemyndigelse til at tage de Ting i Brug, det er fornødent at have til Raadighed for at kunne løse de Opgaver, der stilles.

Den Bemyndigelse, der i samme Forbindelse gives Politimestrene i Provinsen til at handle paa egen Haand uden i Forvejen at indhente den højtærede Justitsministers Sanktion paa, hvad de foretager sig, kan vi ogsaa tiltræde, idet det maa forudses, at Forholdene kan være saaledes, at det er vanskeligt for de paagældende at faa Forbindelse med Justitsministeren. Men den samme Betragtning gælder jo ikke for Hovedstadens Vedkommende. Naar Bemyndigelsen ogsaa skal omfatte de her-værende Politimyndigheder, som vi maa forudsætte har Mulighed for at komme i Forbindelse med den højtærede Justitsminister, er det, forekommer det os, lidt for generelt at tage Bemyndigelser med i størst muligt Omfang, naar man alligevel er ved det; jeg mener, at for Hovedstadsmyndighedernes Vedkommende vil det være rimeligst, at Afgørelsen ligger hos Justitsministeren.

De i § 5 foreslaaede Indkvarteringsregler har jeg efter at have mærket mig, at der skal ydes en rimelig og passende Erstatning til de paagældende Kvarterværter, ingen Indvendinger at gøre imod.

De Ting, jeg her har tilladt mig at gøre nogle Bemærkninger om, hører til dem, vi kan tale med hinanden om i det Udvalg, som jeg forstaa vil blive nedsat, og jeg kan sige, at vi gaar til Forslagets Behandling i fuld Forstaaelse af og villige til at tage Hensyn til de særlige Forhold, der har begrundet det.

Frits Clausen: Det foreliggende Lovforslag indeholder intet, som principielt staar i Modstrid med de nationalsocialistiske

Samfundsopfattelser, og derfor kan vi fra vor Side ogsaa medvirke til dets Fremme.

Der er dog Grund til ud fra vore Synspunkter at knytte nogle faa Bemærkninger til Lovforslaget. Det er saaledes interessant at konstatere den Frimodighed, den højtærede Justitsminister lægger for Dagen, naar han i sine Bemærkninger til Lovforslaget oplyser, at det Politi, som den højtærede Minister gennem mange Aar var øverste Chef for, ikke har en saadan Reserverudrustning, at Mandskabet i vanskelige Tider kan udstyres paa forsvarlig Maade og nu maa støtte sig til Konfiskation af private Vaaben, for det er jo i Virkeligheden det, Lovforslaget gaar ud paa, selv om Ordet „Konfiskation“ ikke bruges, og selv om der skal betales Erstatning til Vaabenejerne, hvad der jo kun er ret og rimeligt.

I Virkeligheden har de Borgere, der har maattet aflevere deres Vaaben, haft mere Forudseenhed, end den højtærede Justitsminister baade som Justitsminister og som forhenværende Leder af Politiet har haft det. Det vil jo ikke volde Ministeren store tekniske Vanskeligheder at komme i Besiddelse af de Vaaben, som de lovlydige og hæderlige Folk allerede godvilligt har afleveret til Politiet, men den højtærede Justitsminister maa dog huske paa, at disse Folk godvilligt har afvæbnet sig i Tillid til, at Politiet til enhver Tid vilde vide med Virkning at værne og vogte dem over for Samfundsforbrydelser af enhver Art. Har Politiet haft Vilje hertil, saa maa det have skortet paa Evne eller Held eller begge Dele. Over for en Jurist som den højtærede Justitsminister kan det maaske ved denne Lejlighed være paa sin Plads at erindre om en Udtalelse, der i sin Tid blev rettet mod den italienske Retslærde Beccaria, da han i det overhumane attende Aarhundrede gjorde sig til Talsmand for Dødsstraffens Afskaffelse. Ikke uden Grund og ikke uden Lune indvendte hans Modstandere imod ham: „Lad de Herrer Mordere gøre Begyndelsen“. Det samme kunde man sige til den højtærede Justitsminister i Forbindelse med det foreliggende Krav om Konfiskation af Vaaben. Lad de Herrer Sabotører gøre Begyndelsen med at aflevere deres Mordvaaben — og naar de ikke gør det frivilligt, saa hjælp dem dertil, og hjælp dem effektivt og omgaaende.

Kan de Vaaben, der nu skal konfiskeres, forøge denne Effektivitet, har vi fra nationalsocialistisk Side intet at indvende, men den højtærede Justitsminister maa dog huske